

УДК 351:[004.738.5:342.395]

**ДО ПИТАННЯ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА
НА ДЕРЖАВНІЙ СЛУЖБІ**

Пахомова І. А.,

кандидат юридичних наук, старший викладач
кафедри державно-правових дисциплін
юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В.Н. Каразіна

Анотація У статті вказано про необхідність практичного застосування наукових підходів до систематизації та удосконалення нормативно-правової бази інформаційної сфери; наголошено на піднятті рівня ефективності інформаційних відносин у сфері державної служби шляхом їх відповідного правового забезпечення; надано концептуальні пропозиції щодо удосконалення правового регулювання інформаційних відносин у сфері державної служби.

Ключові слова: кодифікація, інформаційне законодавство, інформаційні відносини, державна служба, державний службовець, нормативний акт.

Аннотация В статье указано о необходимости практического применения научных подходов к систематизации и совершенствованию нормативно-правовой базы информационной сферы; отмечено о поднятии уровня эффективности информационных отношений в сфере государственной службы путем их соответствующего правового обеспечения; представлены концептуальные предложения по совершенствованию правового регулирования информационных отношений в сфере государственной службы.

Ключевые слова: кодификация, информационное законодательство, информационные отношения, государственная служба, государственный служащий, нормативный акт.

Annotation The article indicated the need for the practical application of scientific approaches to organizing and improving the legal framework of the information sphere; emphasized raising the level of efficiency of information relations in the civil service through their respective legal provision; provided conceptual proposals for improving the legal regulation of information relations in the civil service.

Key words: codification, information law, information relations, public service, civil servant regulation.

Бурхливий розвиток інформаційного суспільства в Україні напряму пов'язаний з процесами модернізації на державній службі та впровадженням електронного урядування. Наявність своєчасної, перевіреної інформації щодо всіх напрямів діяльності державних службовців, усіх сфер суспільного життя, всіх галузей функціонування юридичних осіб, усіх видів міжнародної взаємодії визначає ступінь розвитку інформаційного суспільства та успіх впровадження електронного урядування (е-урядування) в Україні. Організація системи національних електронних інформаційних ресурсів (е-ІР) полягає у визначенні ключових принципів такої організації, здійсненні класифікації е-ІР, впровадженні організаційної моделі національних е-ІР в е-урядуванні та, звісно, в необхідності практичного застосування наукових підходів до систематизації та удосконалення нормативно-правової бази інформаційної сфери [1].

Інформаційні державно-управлінські ресурси можна визначити як результат інтелектуальної діяльності людини, котрі можна безпосередньо реалізувати в суб'єкт-об'єктній взаємодії процесів державного управління. За їх допомогою забезпечуються збирання, обробка, накопичення, зберігання, оцінювання, актуалізація, розповсюдження, пошук та використання як документованої інформації, так і фахівців, призначених для виконання конкретних завдань

управління в контексті діяльності конкретних органів державної влади. Створені за їхнім замовленням, профінансовані коштом державного чи місцевого бюджету, вони мають автора й власника, яким є – держава. Виділяють чотири основні групи принципів організації національних електронних інформаційних ресурсів: принципи організації державних е-ІР (для державної служби), принципи організації громадянських е-ІР (для громадян), принципи організації підприємницьких (бізнесу) е-ІР (для юридичних осіб), принципи організації е-ІР для міжнародної спільноти (Інтернет-ресурси). Е-урядування є передумовою налагодження активної взаємодії органів державної влади з громадянами та бізнесом. Якщо державне управління – це організаційний, регулюючий, контролюючий, координуючий вплив держави на життєдіяльність людей, то е-урядування розуміємо як інтерактивний вплив громадян, юридичних осіб та державних службовців на процес прийняття управлінських рішень, з метою упорядкування їх взаємодії у напрямі розвитку інформаційного суспільства [1, с. 130].

В Україні інтерес до інформаційного ресурсу як стратегічно важливого чинника розвитку в публікаціях з тематики державного управління має, як правило, концептуальний характер. Наукові розробки з проблематики визначення самого поняття «інформаційний ресурс» присвячені переважно питанням застосування правових, організаційних, економічних механізмів до інформаційних процесів... [2].

То ж однією із заперук підняття рівня ефективності інформаційних відносин у сфері державної служби є їх відповідне правове забезпечення. Створення сучасного, ефективного правового підґрунтя, яке б регламентувало всебічний розвиток інформаційного сектору відносин у сфері державної служби має відбуватися з урахуванням сучасних запитів і потреб як суспільства, так і реальної потреби системи державного управління в розробці і реалізації ефективної державної політики.

Так, в Україні наукова дискусія щодо реформування інформаційного законодавства триває, фактично, з самого початку його формування. 02 жовтня 1992 року Верховною Радою України прийнято Закон України «Про інформацію» № 2657-ХІІ [3]. Введення зазначеного законодавчого акту в систему національного законодавства України заклало початок формування юридичної основи інформаційної діяльності держави та формування інформаційних відносин у всіх сферах державного управління. У рік прийняття і набуття чинності законом, незважаючи на його тодішню модерність, у наукових і експертних колах розгортається жвава професійна дискусія щодо доцільності зміни і розширення інформаційного законодавства. Більше того, під тиском нових здобутків науково-технічного прогресу в сфері інформатики, створення нових нормативно-правових актів постійно вимагало визначення базового, комплексного законодавчого акту для всієї інформаційної сфери. Це ще більше зумовлювало необхідність систематизації інформаційного законодавства на рівні кодифікації. З цього моменту спостерігається друга спроба обґрунтування доцільності кодифікації інформаційного законодавства: у 1997 р. Державним комітетом інформаційної політики створення проекту Інформаційного кодексу України. Але ця спроба була невдалою і зазнала відчутної наукової і громадської критики. Причина цього крилася в ідеї зведення публічного інформаційного права до медіа-права – права засобів масової інформації з включенням до нього видавничої, бібліотечної справи тощо.

Приблизно у той же час, паралельно, в Державному комітеті зв'язку та інформатизації було висунуто альтернативну ідею створення проекту Кодексу інформаційного права України. Недоліком цієї ідеї було те, що все інформаційне право зводилося виключно до сфери інформатизації, зв'язку та розумінню його лише у змісті публічного права. Наступні кілька років на науковому рівні точилися дискусії щодо реформування інформаційного законодавства. У різний час різні навчальні заклади і наукові установи висували ідеї про кодифікацію інформаційного законодавства. *Характерною рисою всіх пропозицій було те, що не було запропоновано чіткої моделі інформаційних відносин у державному секторі з урахуванням того, що інформаційні відносини на державній службі мають адміністративно-правовий характер* (тут і далі виділення наше – І.П.).

Подальший період розвитку питання щодо реформування інформаційного законодавства України періодично було резонансним на наукових заходах як національного, так і міжнародного рівнів.

На сьогодні в Україні існує декілька наукових концепцій щодо кодифікації інформаційного законодавства: проект Інформаційного кодексу України, розробник – Державний комітет телебачення та радіомовлення України за участю представників міністерств та комітетів; проект модельного Інформаційного кодексу, запропонований О. Барановим, І. Жилиєвим, М. Родіоновим та ін.; проект Кодексу України про інформацію – розробники НДЦПІ АПрН України (В. Цимбалюк, М. Швець, В. Брижко та інші).

Слід зазначити, що всі проекти кодифікації інформаційного законодавства концептуально розраховані на регулювання широкого спектру питань, але інформаційним відносинам у сфері державної служби в них надається опосередкована увага. Одна з причин цього полягає у низьких темпах законопроектної роботи з питань оновлення законодавства про інформацію і про державну службу, відсутність політичної волі щодо прийняття нових законів, на чому неодноразово наголошували провідні українські експерти і науковці [4].

На рівні дискусій про кодифікацію інформаційного законодавства України, у науковому полі нашої держави були й інші пропозиції щодо реформи інформаційного законодавства. Зокрема, аналіз наукових публікацій вітчизняних правознавців дає підстави констатувати, що неодноразово висувалися ідеї щодо створення правового поля для доступу до широких мережевих технологій приватного сектору, розвитку науково-технічної бази інформаційних технологій, забезпечення інформаційної безпеки у державі, вдосконалення надання інформаційних послуг та ін. [5-6].

У формуванні державної політики розвитку інформаційного суспільства виділяють декілька етапів.

На першому етапі (1998–2006) відбулося прийняття Законів України «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про національну програму інформатизації», «Про електронний цифровий підпис», низки актів уряду, які започатковували формування нормативно-правової бази інформатизації, а саме побудову: телекомунікаційної системи, системи національних інформаційних ресурсів, інформатизацію стратегічних напрямів розвитку економіки, безпеки та оборони, соціальної сфери.

На другому етапі ухвалено закони України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», а також сукупність інших нормативно-правових актів, спрямованих на конкретизацію та деталізацію вищевказаних законів.

В Законі України «Про Основні засади розбудови інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» на базі матеріалів Женевської декларації принципів в неявному виді сформульовано визначення «інформаційного суспільства», а саме: «орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток суспільства, в якому кожен міг би створювати і накопичувати інформацію та знання, мати до них вільний доступ, користуватися і обмінюватися ними, щоб надати можливість кожній

людині повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи суспільному і особистому розвитку та підвищуючи якість життя.

У Законі України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки» № 537 наголошується на використанні інформаційно-телекомунікаційних технологій для вдосконалення державного управління, відносин між державою і громадянами, становлення електронних форм взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування і фізичними та юридичними особами.

Основний етап розвитку електронного урядування почався в 2015 році після прийняття Коаліційної угоди парламентських фракцій Верховної Ради України (2014 рік) та Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», схваленої Указом Президента України від 12.01.2015 № 5/2015. Розгалуження розвитку електронного урядування України на дві моделі розвитку e-Gov 1.0 та e-Gov 2.0 почалося в 2015 році після залучення до розробки програмного забезпечення волонтерів та іноземних фахівців [7, Електронне урядування // https://uk.wikipedia.org/wiki/Електронне_урядування].

Слід зазначити, що на доктринальному рівні окремо обґрунтованих пропозицій щодо удосконалення національного законодавства з тим, щоб оптимізувати інформаційні відносини у сфері державної служби практично не має. Це дає нам можливість запропонувати власний варіант найбільш важливих напрямів удосконалення національного законодавства задля реформування (оптимізації) інформаційних відносин, що формуються у сфері державної служби.

Значимо, що *основним концептом, навколо якого нами формувалися пропозиції щодо змін у законодавство, є підвищення рівня інформатизації державної служби, створення належних для цього юридичних механізмів.*

У статті 1 Закону України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 09.01.2007 р. № 537-V [7] законодавцем було констатовано, що ступінь розбудови інформаційного суспільства в Україні порівняно зі світовими тенденціями є недостатнім і не відповідає потенціалу та можливостям України. Основними причинами цього стали такі чинники як недостатній рівень розвитку нормативно-правової бази інформаційної сфери, повільні темпи створення інфраструктури для надання органами державної влади та органами місцевого самоврядування юридичним і фізичним особам інформаційних послуг з використанням мережі Інтернет, недостатній рівень комп'ютерної та інформаційної грамотності працівників державних установ. Визнання державою зазначених проблем черговий раз підтверджує, що функціонування державних інститутів є в теперішній час інформаційно та науково залежним.

Усунення таких негативних явищ потребує від держави проведення значної роботи в частині подолання зазначених явищ. Враховуючи те, що інформаційні відносини, що формуються в системі державної служби є досить самостійною сферою, слід коригувати законодавчі положення, що регулюють їх основні моделі. *Загальною засадою такого*

коригування є оновлення національного законодавства України про державну службу і про інформацію.

Розглядаючи стан, проблеми та стратегію нормативного розвитку інформаційних відносин в секторі державної служби слід пам'ятати про те, що основи існуючого правового забезпечення інформаційних відносин у сфері державної служби були сформовані в перші пострадянські часи, коли держава, фактично, ще не встигла повноцінно перейти в площину нового статусу демократичної, інформаційно відкритої для світу країни з ринковою економікою. Це стосується як законодавства про інформацію, так і законодавства про державну службу. Сама концепція нормативних актів того часу попри зміни відображала притаманний для того періоду рівень розвитку технічних засобів і досягнень технологій обробки інформації [8]. Відповідно, оновлення національного законодавства, що регулює обіг інформації у сфері державної служби, має відбуватись у напрямі створення передумов для комплексного вирішення завдань, що стоять перед державною службою з урахуванням перспективного подолання найважливіших соціально-економічних і політико-правових проблем державного розвитку.

У продовження цього, пропонуємо обґрунтування кількох концептуальних напрямів реформування законодавчого підґрунтя інформаційних відносин у сфері державної служби:

1. ***Розробити і затвердити на законодавчому рівні цільовий нормативно-правовий акт з питань інформатизації державної служби – «Програму інформатизації державної служби України»,*** основні положення якого мають передбачати *обов'язковість заснування і технічного забезпечення сучасної єдиної інтегрованої інформаційної системи обміну інформацією у сфері державної служби і органів державного управління, визначити форми співробітництва держави з недержавними інформаційними інфраструктурами (приватні суб'єкти господарювання, юридичні і фізичні особи), визначення адміністративних та функціональних форм, методів та інструментів регулятивного інформаційного впливу на суспільні процеси відповідно до умов розвитку ринкових відносин у країні.*

2. ***На законодавчому рівні розробити механізм відокремленого надання фінансових коштів для утримання інформаційного сектору державної служби.***

3. ***Внести зміни до чинного законодавства України про державну службу і державне управління в частині заснування інституту окремої посадової особи, яка б предметно займалася розвитком інформаційної інфраструктури в системі державної служби.***

4. ***Створити організаційно-правові засади спеціальної інформаційної підготовки державних службовців.*** Зокрема варто доповнити чинний Закон України «Про державну службу» окремою статтею про обов'язковість базової інформаційної підготовки державних службовців. Крім того, *розробити на рівні Кабінету Міністрів низку актів, які б поклали початок започаткуванню загальнодержавних програм інформаційного навчання кандидатів на*

державну службу, підвищення інформаційної кваліфікації вже чинних державних службовців, набуття навичок використання соціальних інформаційних мереж в інтересах державної служби і використання інформаційних систем органів влади, інформаційного забезпечення галузевої взаємодії України і держав Європейського Союзу у відповідності до Угоди про асоціацію. Вжиття описаних заходів сприяло б удосконаленню інформаційного професіоналізму державних службовців України та, на нашу думку, стало б фактором підвищення ефективності інформаційних відносин у сфері державної служби України.

5. Внести зміни у законодавство України про державну службу в частині закріплення обов'язку для кожного державного службовця забезпечувати інформаційний суверенітет держави й інформаційну безпеку суспільства у повсякденній діяльності. На сьогодні відповідно до ст. 10 Закону про державну службу прямим обов'язком кожного державного службовця є збереження державної таємниці, інформації про громадян, що стала їм відома під час виконання обов'язків державної служби, а також іншої інформації, яка згідно із законодавством не підлягає розголошенню. Вважаємо, що такий спосіб правової регламентації обов'язків щодо забезпечення інформаційного суверенітету України є недосконалим, гальмує розвиток та вдосконалення цивілізованих інформаційних відносин у сфері державної служби України та процес забезпечення інформаційної безпеки. Річ у тім, що норми чинного закону про державну службу розраховані на захист інформації, а не на досягнення стану інформаційного суверенітету і безпеки суспільства і держави.

Зазначимо, що основою інформаційного суверенітету є національні інформаційні ресурси України. Особливістю такого виду інформаційних ресурсів є те, що з їхньою допомогою може бути досягнуте найбільш раціональне використання інших видів ресурсів держави (інтелектуальних, фінансових, природних). Інформаційний суверенітет України повинен передбачати реальну можливість для кожного державного службовця формувати національну інформаційну політику, здійснювати захист від неконтрольованого зовнішнього впливу національного інформаційного середовища.

6. Прийняти окремий нормативний акт, який би засновував і регулював діяльність державної системи технічного забезпечення інформаційних процесів у секторі державної служби. Ми відстоюємо позицію, відповідно до якої однією з первинних гарантій ефективності розвитку інформаційних відносин у сфері державної служби має стати належне забезпечення відповідною технікою для різноманітної обробки інформації. Усвідомлюючи «амбітність» такого завдання в умовах дефіциту коштів державного бюджету, що виділяється для системи державної служби, зазначимо, що Україна все ж потребує якомога жорсткішого правового закріплення обов'язковості організаційно-технічного забезпечення служб і підрозділів органів державного управління задля повноцінності і динамічності інформаційних відносин.

Таким чином, державна політика у сфері інформатизації має бути спрямована на створення умов для ефективного задоволення інформаційних потреб особи, суспільства й держави на основі забезпечення доступу до інформації та використання інформаційних систем і технологій та повинна спиратися на такі базові принципи: відкритість, рівність інтересів усіх учасників інформаційної діяльності, системність, пріоритетність вітчизняного виробника, соціальна орієнтація, державна підтримка, пріоритетність права [2].

Модернізація державного управління та державної служби сьогодні відбувається передовсім за рахунок е-урядування, ефективність і результативність запровадження якого залежить від відповідальності державних службовців за прийняті управлінські рішення на всіх рівнях державного управління та від впорядкування національних е-ІР у глобальній інформаційній мережі шляхом адаптації їх до реальних потреб громадян, що є передумовою демократичності, відкритості і прозорості процесу прийняття державних управлінських рішень та основою розвитку інформаційного суспільства [1].

Отже, окреслені нами напрями реформування національного законодавства України не є вичерпними і потребують подальшої розробки за умов якісного науково-експертного забезпечення. Зміст обґрунтованих пріоритетів змінення законодавства фактично відображає основні проблеми державного регулювання інформаційних відносин у сфері державної служби. Відповідно, їх вирішення на державному рівні буде сприяти оптимізації інформаційних відносин у секторі державної служби і державного управління, створить організаційні умови для більш швидкого прийняття і якісного виконання управлінських рішень державної політики, підвищить рівень інформаційної безпеки держави, буде сприяти пожевланню реформування структур державного управління України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Приймак Ю. Розвиток електронного урядування в Україні: організація національних електронних інформаційних ресурсів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2011-4-18.pdf>
2. Інформаційні державно-управлінські ресурси України: визначення і розуміння [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/2805/>.
3. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
4. Науковці й експерти: Інформаційний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.telekritika.ua/news/2009-06-04/46031>
5. Панова І.В. Пріоритети законодавчого забезпечення інформаційних правовідносин в Україні / І.В. Панова // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 2010. – № 4(2). – С. 128-135 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_2010_4\(2\)_20](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_2010_4(2)_20)
6. Панова І.В. Актуальні питання реформування інформаційного законодавства / І.В. Панова // Право і Безпека. – 2010. – № 5. – С. 95-98 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pib_2010_5_23
7. Електронне урядування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Електронне_урядування.

8. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Закон України від 09.01.2007 р. № 537-V [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/537-16>

9. Парубін К.О. Нормативно-правове забезпечення інформатизації міліції України / К.О. Парубін [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pravoznavec.com.ua/period/article/2106/%CA>

УДК 342.9

ФУНКЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУДОЧИНСТВА У СПРАВАХ ЗА ЗВЕРНЕННЯМИ СУБ'ЄКТІВ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ

Радчук А. А.,
суддя Одеського окружного
адміністративного суду

Анотація Статтю присвячено визначенню ролі адміністративного судочинства у справах за зверненнями суб'єктів владних повноважень. Розглянуто підстави звернення суб'єктів владних повноважень до адміністративних судів, проаналізовано повноваження адміністративних судів у таких справах, зроблено висновок про відсутність у більшості справ елементу спору і виконання судом функцій відмінних від традиційних функцій адміністративного судочинства.

Ключові слова: адміністративне судочинство; функції адміністративного судочинства; суб'єкт владних повноважень; звернення суб'єктів владних повноважень.

Аннотация Статья посвящена определению роли административного судопроизводства в делах по обращениям субъектов властных полномочий в административные суды, анализируются полномочия административных судов в таких делах, сделан вывод об отсутствии в большинстве дел элемента спора и выполнения судом функций, отличных от традиционных функций административного судопроизводства.

Ключевые слова: административное судопроизводство, функции административного судопроизводства, субъект властных полномочий, обращения субъектов властных полномочий.

Annotation The article deals with the determination of the role of the administrative legal procedure in cases of the authorized subjects' judicial recourse. The grounds of the authorized subjects' judicial recourse are studied; the powers of the administrative courts in these cases are analyzed. It is made the conclusion that there is no a contention element in the majority of cases and court functions distinct from traditional functions of the administrative legal procedure.

Key words: administrative legal procedure, functions of the administrative legal procedure, authorized subject, authorized subjects' judicial recourse.

Постановка проблеми. Відповідно до статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАСУ) [1], завданням адміністративного судочинства є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ.

У той самий час, у статті 3 КАСУ зазначено, що справа адміністративної юрисдикції (далі – адміністративна справа) - переданий на вирішення адміністративного суду публічно-правовий спір, у якому хоча б однією зі сторін є орган виконавчої влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа або інший суб'єкт, який здійснює владні управлінські функції на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Для більшості справ, предмет яких охоплюється предметом юрисдикції адміністративних судів, зазначені положення є справедливими і не викликають заперечень. Але, проблема полягає в тому, що у главі 6 розділу III КАСУ містяться норми, що регулюють особливості провадження у справах за зверненнями суб'єктів владних повноважень, але предмет відповідних справ не відповідає завданням адміністративного судочинства, а в багатьох випадках такі справи не містять елементу спору.

Аналіз досліджень і публікацій. Окремим питанням розгляду адміністративними судами прав за зверненнями суб'єктів владних повноважень приділяли у своїй роботі А.В. Константи́н, С.М. Мельник, Є.В. Устименко та інші, але комплексний розгляд цієї проблеми у літературі майже не висвітлювався.

Метою статті є визначення функцій адміністративного судочинства у справах за зверненнями суб'єктів владних повноважень.

Виклад основного матеріалу. Аналіз статей КАСУ, якими регламентується розгляд справ за зверненнями суб'єктів владних повноважень показує, що роль адміністративного суду в кожному випадку є різною, відтак необхідно розглянути відповідні ситуації окремо.